Fra Det Kgl. Biblioteks tekstportal (tekster.kb.dk)

Forfatter: Richardt, Chr.

Titel: Ved Allehelgenstid.

Citation: Richardt, Chr.: ”Ved Allehelgenstid.”, i Richardt, Chr.: *Samlede Digte. Anden deel.*, 1895, s. 173. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-richardt02-shoot-workid76140/facsimile.pdf (tilgået 20. april 2024)

Anvendt udgave: Samlede Digte. Anden deel.

Alt for sin Sjælehøst at værge,
Alt for de dyre Ax at bjerge,
Alt for at faae sit Korn i Hus.

— O Herre, Du hvis Arm er mægtig,
trods Regnens Skyl og Stormens Sus
at gjøre spædest Kjerne vægtig;
som med et Pust fra Naadens Himmel
kan løsne af din faldne Vrimmel
Forfæng'lighedens valne Skimmel;
som bruger baade Sol og Storm
for os at fri for Rust og Orm, —

gjør Du os troende og glade,
og sank engang os i din Lade!

Ved Allehelgenstid.

Stærkt det gaar mod Allehelgen,
Skoven staar for Blæsebælgen.
Stormen fylder sine Lunger,
vildt sit Rekviem den sjunger.

Og den rusker Skovens Stammer,
og det gule Løv den krammer —
hej, hvor det maa op at danse,
vinde sig til visne Kranse!

Og sit Plyndringsværk den skuer:
Lundens Højsal uden Buer!
Men en Løndom har den røbet:
Knoppen blinker alt i Svøbet!

Ingen Fuglerøster klare!
Ingen Blomster til at friske!
Skoven kan ej længer svare,
Skoven kan ej længer hviske.

Men ihvad den end maa friste
tale dog de Knopper spæde,
tale dog de stumme Kviste
Fingersprog om Vaarens Glæde.

Vil Du med blandt alle Helgen
i de Frelstes hvide Skare,
maa Du først for Blæsebælgen,
maa Du først i Storm og Fare.

Vil Du ved en Vaar Dig fryde,
maa Du først en Vinter friste!
Vil Du nye Blade skyde,
maa Du først de gamle miste!

Et for et dit Løv maa falde,
til Du mistet har dem alle;
Døden maa Dig overmande,
Støvet maa med Støv sig blande

Tro blot fast paa Foraarstiden
midt i Allehelgens-Striden, —
grønnes skal Du da med Ære,
og en evig Sommer bære!

Vierwaldstädter-Søen.

Jeg saae Dig i Dagens fulde Glans,
et Tæppe med gyldne Traade,
med alle de granklædte Bjerges Krans,
med blinkende Vovers Straaledans
om de snehvidt teltede Baade.

Jeg saae Dig ved Nat i »Føhn« og Slud,
naar det sprøjted mod Klipperanden,
naar Bølgerne vendte det Hvide ud,
og Skyggerne mødtes med stærke Bud
fra den ene Bred til den anden.

Jeg stod i din skraanende Fjeldskovs Ly,
jeg aanded Granduftens Sødme;
da sank Guds Sol i sin Rosensky —
som i en forklaret Verdens Gry
stod Fjeldet i glødende Rødme.

O maatte jeg end engang Dig see,
med »Pilatus« i Taager forvildet!